

ဇေယန

(ရာမည)

အောင်မြင်စွာနှင့်

ကစေတိုက်ပွဲ

အောင်မြတ်သာနှင့် ကဝေတိုက်ပွဲ

အမှောင်ထုထဲကနေ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ တောတိုးသံကြောင့် အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကျီးကန်းတချို့ ထပြန်ကုန်ကျတယ်။

"သန်းတင် ကျီးပြိုင်သံ ကြားလား"

"ပြေး တယ်မမလေး ဒီပုံစံအတိုင်းဆို ဟိုဘက်အဖွဲ့ လာနေပြီထင်တယ်"

"လာစမ်းပါစေအေ မိစိန်အကြောင်း သိသွားအောင် ပြလိုက်ဦးမယ်ဟင်းဟင်း"

"မမလေး သူတို့ အဖွဲ့က အင်အားတောင့်တယ်လို့ ပြောတယ် ကျွန်မတို့က နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား"

"သန်းတင် နင်ကြောက်ရင် ပြန်သွားလိုက် ငါ့အနားမှာ နေပြီး စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်စေမဲ့ စကားတွေ ပြောမနေနဲ့ "

လေသံမာမာနဲ့ ဖိဟောက်လိုက်တဲ့ အသံကြောင့် သန်းတင် ဇက်လေးပုပြီး ငြိမ်သွားတယ်။

သန်းတင်နဲ့ အတူရှိနေတဲ့ အမျိုးသမီးနာမည်က ...

မစိန်ပွင့်တဲ့ ။ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ သူတွေကတော့ မိစိန်လို့ ခေါ်ကြတယ် ။ သန်းတင်ကတော့ မစိန်ပွင့်တို့ အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ မစိန်ပွင့်က

သိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက စုန်းကဝေအတတ်ကို တတ်တယ်လို့ ရွာကလူကြီးတွေ ပြောကြတယ်။

မစိန်ပွင့်မိဘတွေက သာမန်လူတွေ ဖြစ်ပေမဲ့ မစိန်ပွင့်ရဲ့ အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်လွမ်းကတော့ စုန်းကဝေ အတတ်မှာ တစ်ဖက်ကမ်း ခတ်အောင် တတ်မြောက်သူ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူတတ်ထားတဲ့ ပညာတွေနဲ့ ရွာခံတွေကို ဒုက္ခမပေးခဲ့တဲ့ အတွက် တစ်ရွာလုံးက ဒေါ်လွမ်းဆိုရင် ချစ်ကြောက် ရှိသေကြတယ်။

ဒေါ်လွမ်း လူကြီးရောဂါနဲ့ ဆုံးတော့ မစိန်ပွင့် မမွေးသေးဘူး၊ ဒေါ်လွမ်းဆုံးပြီး နှစ်လလောက်ကြာတော့ မစိန်ပွင့်ကို ကိုယ်ဝန်ရခဲ့တယ်။ မစိန်ပွင့် ကိုယ်ဝန်ရတဲ့ အချိန် ဒေါ်လွမ်းက သူအိပ်ခဲ့တဲ့ နေရာမှာ ထိုင်ပြီး "ဟဲ့ နုရည် ငါဒီအိမ်ကို ပြန်လာနေမယ် ငါအဝတ်အစားတွေ သေချာလျော်ထား" ဆိုပြီးအိပ်မက်ပေးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မစိန်ပွင့်ကို မိုးလေး ဖွဲ့ဖွဲ့ကျနေတဲ့ ညနေခင်းမှာ မွေးခဲ့တယ်။ မိုးရေစက်တွေက စိန်ပွင့်တွေလို တလက်လက် တောက်ပနေလို့ စိန်ပွင့်လို့ အမည်ပေးခဲ့တယ်။ မစိန်ပွင့်မွေးပြီး သုံးနှစ်လောက်နေတော့ ဒေါ်လွမ်းဝင်စားတယ် ဆိုတာ ပိုသေချာစေမဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်စေခဲ့တယ်။

အဲဒီနေ့က ရွာဘုရားပွဲ ရှိတဲ့ အတွက် တစ်ရွာလုံး ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဝတ်ပြီး မြို့ကလာကပြမဲ့ ဇာတ်ပွဲကို သွားကြည့်ရန် တာဆူနေကြတယ်။ ရွာသူရွာသားတွေ နည်းတူ မစိန်ပွင့်မိဘတွေလည်း ဇာတ်ပွဲသွားကြည့်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့ အချိန် ...

"ဇာတ်ထဲက လူတစ်ယောက် စင်ပေါ်မှာ သရဲဝင်ပူးနေတယ်" ဆိုတဲ့ အသံကြောင့် ဘုရားပွဲသွားရန် ပြင်နေတဲ့ မစိန်ပွင့် မိဘတွေ ပြာပြာသ

လဲ ဖြစ်သွားတယ်။

"ဟေ့ ဝင်းကြည် သရဲဝင်ပူးတယ် ဆိုတာ တကယ်ကြီးလား"

"ဟုတ်တယ် အစ်မရေ စင်အောက်မှာ ဆိုင်းတီးနေရင်း ရုတ်တရက် ထဖောက်ပြီး သောင်းကျန်းတာ လူတွေ ဝိုင်းဆွဲတာတောင် မနိုင်ဘူး"

"အခုဘာလုပ်ထားလဲ ဆရာတော်ကိုရော သွားလျှောက်ပီးပီလား"

"ဆရာတော်ကို သွားလျှောက်နေကြတယ် အစ်မလည်း ကလေးကို မခေါ်သွားနဲ့ အခြေအနေငြိမ်မှ လာပြောပေးမယ်"

မဝင်းကြည်ရဲ့ စကားအဆုံးမှာ စိန်ပွင့်က ...

"ဟဲ့ ဝင်းကြည်မ အဲဒီဆိုင်းသမားက လမိုင်းမတင်လို့ ရွာသူနှောင့်ယှက်တာ ဒီတိုင်းဆိုရင် ပွဲပျက်လိမ့်မယ် လမိုင်းသာ တင်ခိုင်းလိုက် အလိုလိုကောင်းသွားမယ်"

သုံးနှစ်သမီးလေးက ခိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ ပြောလိုက်တာကြောင့် မဝင်းကြည်ရော ချီထားတဲ့ မိဘတွေပါ အံ့သြသွားတယ်။

"ဝင်းကြည် သမီးလေး ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်ခိုင်းကြည့်လိုက် သူက ခါတိုင်း စကားမပြောဘူး အခုမှ ရုတ်တရက် ထပြောတာ ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့အစ်မ ကျွန်မဇာတ်ဆရာကို သွားပြောကြည့်ဦးမယ်" လို့ ပြောပြီး ထွက်သွားလိုက်တယ်။

စိန်ပွင့် ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်လိုက်တာ အမှောင့် ပယောဂ ဝင်ပူးနေတဲ့ ဆိုင်းသမားက သတိပြန်လည် လာပါရော။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး မစိန်ပွင့်ကို ဒေါ်လွမ်းဝင်စားတယ် ဆိုတာ

ယုံကြည်သွားကြတယ်။ မစိန်ပွင့် အသက် ခုနစ်နှစ်လောက်အထိ သူ့အမေကို သမီးလို့ ပဲခေါ်တယ်။

အရင်ဘဝက သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း နာမည်အတိအကျ ပြောပြီး ဘယ်အချိန်က ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ပြောနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မွေးရာပါ စုန်းကဝေအတတ်ကို တတ်မြောက်နေတယ် ဆိုတာကိုတော့ မစိန်ပွင့် အသက် ၁၆နှစ်လောက်မှာ စသိခဲ့ကြတယ်။

မစိန်ပွင့် အပျိုပေါင်စ အချိန်ရောက်တဲ့ အထိ သူငယ်ချင်းရယ်လို့ ဟုတ်တိပက်တိ မရှိခဲ့ဘူး။ အိမ်မှာ တောက်တိုမည်ရခိုင်းတဲ့ သန်းတင်ကသာ သူ့အတွက် သူငယ်ချင်းလို ညီအစ်မလို ဖြစ်ခဲ့တယ်။

အပျိုဖြန်းလေး ဖြစ်လာတဲ့ အတွက် အလှအပကိုလည်း ကြိုက်နှစ်သက်လာတယ်။ တစ်နေ့မှာ တော့ ညနေဘက် ရေခပ်သွားရင်း တခြားရွာကနေ မစိန်ပွင့်တို့ ရွာမှာ ထန်းရည် လာသောက်ကြတဲ့ ကာလသား တစ်သိုက်နဲ့ အမှတ်မထင် ဆုံခဲ့ကြတယ်။

ထန်းရည်တွေထွေ့နဲ့ မူးနေကြတဲ့ ကာလသားတွေက မစိန်ပွင့်ကိုမြင်တော့ ထိကပါးရိကပါးလုပ်ဖို့ ကြိုးစားကြပေမဲ့ မစိန်ပွင့်က အနေအေးသူပီပီ ပြဿနာ အဖြစ်မခံဘဲ ရှောင်ထွက်ခဲ့တယ်။ ဒါကို အခြားရွာက ကာလသားတွေက သူတို့ ကို ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး ရေလာမြောင်းပေးလုပ်တယ်ထင်ပြီး မစိန်ပွင့် ရေလာခပ်တဲ့ ညနေတိုင်းကိုစောင့်ပြီး လူန္ဒေ့ပျက်ပြားအောင် ချစ်ရေးဆိုခဲ့ကြတယ်။

မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီနေ့က တပေါင်းလပြည့်နေ့။ လပြည့်နေ့ ဖြစ်တဲ့ အတွက် ညနေကျရင် ဘုရားသွားဖို့ သန်းတင်နဲ့ ချိန်းထားတာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း ရေခပ်ဆင်းခဲ့တယ်။